

Cosas que no se olvidan

Storytelling, Todd Solondz, 2001

Retrat cru de la desfeta vital i existencial que pateixen certs sectors de la societat nord-americana.

Cada cop salten més veus discordants i estridents en contra del mític *American way of life*; Michel Moore prou que ho demostra. Un altre exemple és Todd Solondz (1959). Ell és un director controvertit, de films no menys polèmics com *Fear, anxiety & depression* (1989), *Welcome to the Dollhouse* (1995) i la crítica i irònica *Happiness* (1998).

A *Storytelling* (2001) torna de nou a fer un retrat de la classe mitjana-alta dels Estats Units, de les seves pors i fantasies. Ho fa de forma brutal, demolidora, acarnissant-se amb la desfeta vital i existencial que pateixen certs sectors de la societat nord-americana. La seva finalitat és reflectir la degeneració humana del primer món i el sense sentit en què es troba immersa una civilització que ell considera, no sense motius, caduca.

El film està ambientat en dues situacions diferents. La primera es dona en el món de la universitat i representa el passat. La segona en el món de l'institut i representa el

present. Aquests dos moments condicionen les dues parts en què es divideix la pel·lícula.

Fiction

Fiction és la primera part de la pel·lícula. Està ambientada en un campus universitari el 1985 i mostra les difícils relacions entre tres estudiants (interpretats per Selma Blair, Leo Fitzpatrick i Aleksa Palladino) i el seu professor d'escriptura creativa, el senyor Scott (Robert Wisdom). El senyor Scott és un escriptor guanyador del premi Pulitzer. Aquest guardó, en el seu moment, no li va comportar cap mena de reconeixement especial ni li va obrir cap porta, fet que es va veure abocat a donar classes en una universitat de segona o tercera categoria. Ell se sent ressentit, empenyat i amargat, i expressa el seu malestar seduïnt els alumnes i destruint-los en el procés, tot projectant-los prejudicis vitals i intel·lectuals.

En l'aparentment idíl·lic context d'una classe de la universitat, els alumnes mostren diferents acti-

tuds jugant a manipular la gent per tal d'amagar les pròpies mancances i inseguretats. És d'aquesta manera com Solondz planteja qüestions com el racisme, la impotència física i mental, la mediocritat intel·lectual, els abusos, la doble moral i la frustració.

Non-fiction

Non-fiction és la segona part. Retrata, d'una banda, Toby, un director de cinema fracassat, frisós per l'èxit i el reconeixement, que projecta realitzar un documental sobre Scooby Livingston, un ado-lescent conflictiu, i la seva família. Aquest motiu serveix també per fer el retrat d'una típica família acomodada nord-americana (els Livingston), amb uns pares exemplars, la *chacha* llatino-americana (interpretada per Lupe Ontiveros), i els tres fills. Aquest doble retrat, el de Toby i el dels Livingston, és el que veiem a la pantalla.

Scooby és un adolescent conflictiu, intel·ligent i rebel, provocador, independent i deslligat de

tot. Es troba en el darrer any de l'institut decebut, i intenta aconseguir una feina com a presentador d'un programa nocturn d'entrevistes a la televisió. El pare es preocupa més de guanyar diners que de la seva família i sembla que disfruti essent un desgraciat. Té una família a punt de desmuntar-se i no sap ben bé què fer. Per altra banda, la mare en realitat només desitja complaure. Vol que els seus fills tinguin una casa amb jardí, es converteixin en metges i siguin feliços. Però, en el fons, davant la davallada de la família, s'aferra a qualsevol cosa que mantingui intacta la família.

Tobby capta el pitjor d'aquesta gent i, sense adonar-se'n, acaba realitzant una pel·lícula d'èxit — allò que tan ànsia— perquè la gent es queda amb una visió burlesca en malinterpretar allò que en realitat és.

La forma

Formalment, Todd Solondz juga amb diferents textures cinematogràfiques i estils per distingir el període i el temps, i també l'estat d'ànim. Així, la paleta de colors és diferent en cada fragment. L'ús de colors suaus duu al final del film a una espècie de melancolia, una espècie de sensació incòmoda que emfasitza les situacions difícils.

Això mateix fa amb la música, que és diferent en cada part. A la segona part escull el grup Belle and Sebastian, que Sollondz sempre va associar d'alguna manera al món d'Scooby, saturat de televisió.

Storytelling es va presentar a la secció «Una cierta mirada» del Festival de Cinema de Cannes el 2001. Aquest mateix any va formar part de la secció «Zabaltegui» al Festival de Sant Sebastià. El 2002 es va presentar a Sundance. És una pel·lícula difícil, incòmoda i en absolut relaxant. Però el que molesta és la since-ritat, perquè mostra la realitat. És una pel·lícula incorrecta, que fa mal, però molt elogiable i neces-sària.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Todd Solondz

Guió: Todd Solondz

Producció: Ted Hope i Christine Vachon

Fotografia: Frederick Elmes

Música: Nathan Larson i Belle & Sebastian

Muntatge: Alan Oxman

Vestuari: John Dunn

País: EUA

Any: 2001

Durada: 87 minuts

Equip Artístic

Selma Blair: Vi

Paul Giamatti: Tobby Oxman

Leo Fitzpatrick: Marcus

Lupe Ontiveros: Consuelo

Robert Wisdom: Sr. Scott

Mark Webber: Scooby Livingston

Mike Schank: Mike

Noah Fleiss: Brady Livingston

John Goodman: Marty Livingston

Julie Hagerty: Fern Livingston

Franka Potente: Editora

Filmografia

2001

Storytelling

1998

Happiness

1996

Welcome to the Dollhouse

1989

Fear, anxiety & depression